

Vakna

Lagom tills mörkret tar mig fram till den värld som jag så väl känner igen drar min kropp en suck av förtvivlan. Jag finner inte det som jag normalt sett brukar finna i denna dimman....

Jag är vilsen i en värld som jag känner allt för väl. Vart ska jag vända mig när jag inte vet vart jag är? Kan jag ta mig fram utan att veta vart mitt mål finns? Kommer jag någonsin att kunna titta på mig själv med de ögon som krävs för att detta inte ska vara en återvändsgränd?

Frustrationen växer inom mig... Tar mig sakta fram för att försöka se den del av vägen som trots allt ligger framför mig. En grusad stig som varken kan ses som tillgänglig eller gästvänlig.

Snubblande och blödande tar sig min kropp sakta fram för att försöka överaskas av framtiden trots att den vet precis vad som kommer att hända.

Kommer ljuset att bryta igenom denna tjocka dimma av mörker och ångest? Kan det finnas något eller någon som kan spräcka denna ridån? Kommer jag stå ensam igen på scenen och hålla min monolog som vanligt när natten är över och det är tänkt att man ska börja leva.

Visserligen kan jag mina repliker utan och innan... Jag tror till och med att jag rabblar dom i sömnen bara för att jag vet att det är det som kommer efter att ögonen öppnats igen.

Slö av brist på sömn sträcker jag på kroppen som vägrar rätas ut. Den gnisslar och knarrar som en gammal kista som aldrig borde öppnas. Kanske är det så att det är vad jag är... En glömd skatt skatt som ingen längre vill ha och om någon skulle försöka öppna mig skulle allt raseras och värden skulle vara förstört.

Skatt eller ej.. jag är den jag är och kommer inte komma längre med de förutsättningar jag har.

Kan dom ändras så kanske det kan hända att livet kan te sig annorlunda men hur skulle det vara möjligt. Inget har hänt på så många år... Ingen som tror sig kunna finna en lösning på problemet och själv är jag dömd att vara en åskådare. Någon som står bredvid och tittar på sitt eget liv utan möjlighet att förändra det som är viktigt hur mycket man än vill...

Sucken som kommer över mina läppar ger min själ andrum men blott för en sekund... Inget händer... Allt är som det alltid har varit. Natten borde vara slut nu... Mörkret borde ersättas av något som i alla fall liknar ljus. Kan det vara en skimmer jag ser eller är det åter igen en illusion? Tur att jag är envis så att jag kan ta mig genom denna labyrint av mörker och dimma... Att jag orkar med att jag varje gång som jag öppnar ögonen ser min blodiga kropp sargad av de strapatser som jag genomgått gång efter gång. Kan det vara det här som kallas liv? Kan det vara det här som är min framtid? Kan det som sker ha en verklig mening eller är det bara här för att jag ska vara misslyckad. Att jag ska vara fylld av otillräcklighetens beska smak. Att allt som jag tar mig för ger en smak av blod och ångest?

Dags att slå upp ögonen och ta sig an ännu en dag som jag vet vart den kommer att sluta. Jag vet vad som kommer därefter... Jag vet och kommer alltid att veta... Men jag vill inte... Jag vill bli överraskad... Jag

vill känna mig förvånad... Känna att livet kan ha något för mig som är nytt och inte smärtfyllt.

Låt mig vakna så.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bumpen med Poeter.se id #47594 innehar upphovsrätten